

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1928	Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Β' Τιμ. 3,10-15) 21 Φεβρουαρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Κράτα καλὰ τὸ διαμάντι αὐτό!

«Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες...» (Β' Τιμ. 3,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Τριωδίου καὶ πάνω στὸ ἀθάνατο δέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας μας κελαῖδουῖν ἀηδόνια· ἐννοῶ ὅλα αὐτὰ τὰ **τροπάρια** ποὺ ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν ψάλτη. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ὠραῖα.

Ὁραῖα γιὰ ποιούς· γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔχουν αὐτιά. Γι' αὐτὸ εἶπε ὁ Κύριος «Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω» (Ματθ. 11,15 κ.ά.). Εἶνε ὠραῖα γιὰ ὁσους ἔχουν **ἀκοὴ πνευματικὴ**. Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο, ποὺ ἀνοίξε τὰ αὐτιά τῶν κωφῶν, ν' ἀνοίξη καὶ τὰ δικά μας.

Ἄπ' ὅλα ὅσα ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ προσέξουμε ἓνα λόγο τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου, **μία προτροπὴ** ποὺ ἔκανε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν Τιμόθεο.

***

Ὁ Τιμόθεος, ἀγαπητοί μου, ἦταν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Ἐφέσου στὴ Μικρὰ Ἀσία, ὅπου τὸν ἐγκατέστησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡ μητρόπολις τῆς Ἐφέσου ὑπῆρχε μέχρι τὴν καταστροφὴ τοῦ 1922. Μετὰ ἔσβησε, ὅπως ἔσβησαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας καὶ ὅλες οἱ ἄλλες μητροπόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Μιά χρυσὴ ἀλυσίδα ὑπῆρχε. Ὁ πρῶτος κρίκος εἶνε ὁ Τιμόθεος· καὶ ὁ τελευταῖος, ποὺ ζοῦσε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (μέχρι τὸ 1967), ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος (ὁ Χατζησταύρου).

Πρὸς τὸν πρῶτο λοιπὸν ἐπίσκοπο Ἐφέσου γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ λέει· Σὺ, παιδί μου, «**μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης**» (Β' Τιμ. 3,14), **νὰ μένης σταθερὸς σ' αὐτὰ ποὺ ἔμαθες** καὶ βεβαιώθηκες γι' αὐτά.

—Μά, λένε πολλοί, ἀπὸ τότε πέρασαν δεκαεννέα αἰῶνες· **σ' αὐτὰ τὰ παλιὰ νὰ μείνουμε;**...

Ὁ διάβολος ρίχνει διάφορες λέξεις στοὺς ἀνθρώπους—εἶνε καμμιά εἰκοσαριά—, καὶ τὶς πιπιλίζουν σὰν καραμέλλες χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί σημαίνουν. Μιά ἀπὸ τὶς «καραμέλλες» αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ λέξι «**πρόοδος**». «Πρόοδος!» σοῦ λένε μὲ δέος. Κι ἅμα δοῦν κανένα νέο ἢ

καμμιά νέα νὰ πιστεύη στὸ Θεό, λένε· Ὅπισθοδρομικὸς αὐτός, στὸ Μεσαίωνα ζῆ... Καὶ ὁμως ὁ ἀπόστολος φωνάζει· «**Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες**».

Εἶνε, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἐναντίον τῆς προόδου; Ὅχι ἀσφαλῶς. **Ἡ πρόοδος εἶνε κάτι ἔμφυτο**, εἶνε στοιχεῖο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ Κύριος εἶπε «**Ἀυξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς**» (Γέν. 1,28). Καὶ ἐνῶ τὰ ζῶα δὲν προοδεύουν, ὁ ἄνθρωπος προοδεύει. Οἱ πρωτόγονοι σκεπάζονταν μὲ προβειές· σήμερα δὲν εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ σκεπαζώμαστε μὲ προβειές· ὑπάρχουν ὄχι μόνο ἀργαλειοὶ ἀλλὰ καὶ ἐργοστάσια ὑφαντικῆς ποὺ κατασκευάζουν ἐνδύματα. Ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος κατοικοῦσε σὲ σπηλιές· σήμερα ὑπάρχουν σπίτια, πολυκατοικίες καὶ οὐρανοξύστες, δὲν μπορούμε νὰ τοῦ ποῦμε νὰ γυρίση στὶς σπηλιές. Ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος φωτιζόταν μὲ δαδιά· σήμερα ἔχει ἠλεκτρισμό, λαμπτήρες, πολυελέους· δὲν μπορούμε νὰ τοῦ ποῦμε, Σβῆσε τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα καὶ ἄναψε δαδιά. Ἄλλοτε ὁ ἄνθρωπος σκάλιζε τὴ γῆ μὲ τὰ νύχια ἢ μὲ κοφτερὰ λιθάρια· σήμερα ὁ γεωργὸς καλλιεργεῖ πεδιάδες ἀπέραντες μὲ τρακτέρ· δὲν μπορούμε νὰ τοῦ ποῦμε, Ἄφησε τὰ τρακτέρ καὶ πάρε πάλι λιθάρια νὰ σκαλίζης τὴ γῆ. Ἄλλοτε στὰ ποτάμια περίμενε νὰ στερέψη τὸ ρεῦμα γιὰ νὰ περάση· σήμερα ἔχει γέφυρες. Δὲν εἶμαστε λοιπὸν ἐναντίον τῆς προόδου· δὲν ἐννοεῖ αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἄς ρωτήσουμε ὁμως· τώρα ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅλη αὐτὴ τὴν πρόοδο, ἐγίνε εὐτυχέστερος; Τί εὐτυχέστερος! Δὲν βλέπετε τὴ μάστιγα τοῦ καρκίνου ποὺ σαρώνει τὴ γῆ ἀπὸ τὰ παλάτια μέχρι τὰ καλύβια; Τί νὰ τὴν κάνης τὴν πρόοδο; Δὲν εἶνε προτιμότερο νὰ εἶσαι στὴν ἐρημιά, νὰ τρῶς χουρμάδες, νὰ πίνης νεράκι καὶ νὰ μὴν ἔχης ἀρρώστια; δὲν ἦταν προτιμότερο νὰ κάθουσε σὲ μιὰ σπηλιά μ' ἓνα δαδί,

παρά να φοβᾶσαι μήπως ἡ ἐπιστήμη μ' ἔνα κουμπὶ σὲ κἀνῆ κάρβουνο; Εἴμαστε λοιπὸν ὑπὲρ τῆς προόδου, ἀλλὰ ἄς ρωτοῦμε· **ἡ πρόοδος αὐτὴ συμβαδίζει μὲ τὴν εὐτυχία μας;**

“Ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει νὰ μείνουμε στὰ παλαιά, δὲν ἐννοεῖ νὰ μείνουμε στάσιμοι στὴ γεωργία, στὴν ἐπιστήμη, στὶς τέχνες. “Ὅταν λέει «Μεῖνε, παιδί μου, ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης», ἐννοεῖ τὸ ἐξῆς. Μέσα στὸν κόσμον αὐτόν, ποὺ διαρκῶς ἀλλάζει (φιλοσοφίες, συστήματα, ἐπιστήμες), ποὺ τὰ «πάντα ῥεῖ» (Ἡράκλειτος παρὰ Μιχ. Πατροῦ Ε97 σ. 161, Π405 σ. 365), ποὺ ὅλα μεταβάλλονται, **ὑπάρχει κάτι ἀμετάβλητο.** Ἄς περάσουν αἰῶνες καὶ χιλιετίες, αὐτὸ θὰ μένη ἀμετάβλητο.

Ποιὸ εἶνε αὐτό; Εἶνε τὸ **ἱερὸ Εὐαγγέλιο.** Δὲν ἀλλάζει, γιατί δὲν εἶνε ὕλη, εἶνε ἀλήθειες, **εἶνε ἰδέες.** Ἡ ὕλη ἀλλάζει, ἡ ἰδέα δὲν ἀλλάζει. Εἶνε ὁ σπόρος ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «*ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Β' Κορ. 11,31). Ποιές ἰδέες; Νὰ **πέντε ἰδέες** τοῦ Εὐαγγελίου. **α'.** Τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34). **β'.** Ὁ ἄλλος ἐκεῖνος λόγος «*πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν*» (Ἰω. 4,24). **γ'.** Πλησίασε στὸ σταυρὸ καὶ τέντωσε τ' αὐτάκι σου ν' ἀκούσης· «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34). Ἀσύλληπτο ὕψος. **δ'.** Πλησιάζει ὁ θάνατος, φτερουγίζει ὁ χάρος; Ἄνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἄκουσε τί εἶπε ἕνας κατάδικος· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (ἔ.ἀ. 23,42). Τί παρηγορία! **ε'.** Θέλεις κάτι ἀκόμα; Εἶνε ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ Ἐσταυρωμένου· «*Πάτερ μου, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου*» (ἔ.ἀ. 23,46). Δηλαδή· ἀγάπη, ἐπίγνωσις καὶ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, συγχώρησις, μετάνοια, ἐτοιμότης πρὸ τοῦ θανάτου· νὰ τὸ ἀθάνατο Εὐαγγέλιο.

“Ὅσο καὶ νὰ προοδεύσῃ τεχνικῶς - οικονομικῶς - ἐπιστημονικῶς ὁ κόσμος, οἱ ἀλήθειες αὐτὲς εἶνε ἀφθαστες, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἀμετάβλητες. Νὰ φέρω ἕνα παράδειγμα· **εἶνε σὰν τὸν ἥλιο.** Ἐρωτῶ· μπορεῖ κανεὶς ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἥλιο; “Ὅλες οἱ ἠλεκτρικὲς ἐταιρεῖες, ὅλος ὁ ἠλεκτρισμὸς τοῦ κόσμου, παραπάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες δὲν μποροῦν νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες τῆς Γῆς· ὅλα τὰ μηχανήματα νὰ δουλεύουν, δὲν μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τὸν ἥλιο. Ἔτσι καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη δὲν μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ εἶνε ὁ πνευματικὸς ἥλιος τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ μὲν ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα θὰ σβήσουν μιὰ μέρα, ἐνῶ γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο ὁ Χριστὸς λέει· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33).

“Ὡστε λοιπὸν, ἄνθρωπε, προόδευε συνεχῶς· προόδευε στὶς τέχνες, στὴν ἐπιστήμη, στὴ γεωργία, στοὺς πυραύλους, παντοῦ· κράτα ὅμως τὸ Εὐαγγέλιο «*ὡς ἄγκυραν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν*» (Ἐβρ. 6,19). Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει, Μεῖνε ἀκλόνητος, «*μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες*».

* * *

Σὲ μιὰ ἐποχὴ, ἀγαπητοί μου, ποὺ διαρκῶς μεταβάλλεται, ἔχουμε ἀνάγκη ν' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς τὴν προτροπὴ, νὰ μείνουμε σταθεροὶ στὰ διδάγματα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Τὸ φωνάζει ὁ Παῦλος, τὸ φωνάζει ὁ Τιμόθεος πρῶτος ἐπίσκοπος Ἐφέσου, τὸ φωνάζει καὶ ὁ **ἅγιος Πολύκαρπος** ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς ἄλλης πόλεως, τῆς πολυκλαύστου Σμύρνης – ἐορτάζει στὶς 23 Φεβρουαρίου.

Ἦταν μαθητὴς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ εὐαγγελιστοῦ. Τὸν ἔπιασαν σὲ γεροντικὴ ἡλικία, ἀκμαῖον ὅμως τῷ πνεύματι, τὸν ἔφεραν δεμένο στὸ στάδιο τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ εἶπαν· –“Ἀλλαξε θρησκεία, προσκύνησε τὰ εἰδῶλα. Τί εἶπε ἐκεῖνος· –Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω τὸ ἀνώτερο καὶ νὰ πάω στὸ κατώτερο. Καὶ εἶχε δίκιο· **ἂν ἔχῃς ἕνα διαμάντι, τὸ ἀλλάζεις μ' ἕνα χαλίκι;** Διαμάντι εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία· δὲν θὰ τὸ ἀνταλλάξουμε μὲ τίποτε. Κράτα το καλὰ τὸ διαμάντι αὐτὸ μὴ σοῦ τὸ πάρουν! Τέλος ἀποφάσισαν νὰ κάψουν τὸν Πολύκαρπο καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔφεραν φρύγανα. Τοῦ λένε· –Τελευταία σου στιγμή· ἀρνήσου τὸ Χριστό, βλαστήμα τον. Καὶ τί λέει· ἐκεῖνος· –Ὅγδονταεξὶ χρόνια λατρεύω τὸ Χριστὸ καὶ σὲ τίποτα δὲν μὲ ἔβλαψε, εἶνε ὁ εὐεργέτης μου· δὲν τὸν ἀρνοῦμαι. Ἔτσι ἔβαλαν φωτιὰ καὶ τὸν ἔκαψαν.

«*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες*»· τὸ φωνάζει ὁ Παῦλος, τὸ φωνάζει ὁ Πολύκαρπος, τὸ φωνάζει ὁ Χρυσόστομος Σμύρνης, τὸ φωνάζουν μυριάδες ἡρώων. Θὰ τὸ φωνάξουμε κ' ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιὰ μας· **θὰ μείνουμε στὴν Ὁρθοδοξία.**

«*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες*». Ἡ Ἑλλὰς θὰ μείνη σὰν τὸ βράχο. Πέφτουν τὰ κύματα πάνω του καὶ νομίζεις ὅτι θὰ κλονιστῆ, μὰ ὁ βράχος μένει. Θὰ μείνουμε **σὰν τὸ βράχο** ποὺ ἐπάνω του κυματίζει ἡ σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς λυσοῦν τὰ σκυλιά, ἄς φωνάζουν οἱ προτεστάντες, οἱ παπικοὶ, οἱ χιλιασταί, οἱ μασόνιοι, οἱ ἄθεοι, οἱ κομμουνισταί, οἱ πάντες· ἐμεῖς θὰ μείνουμε πάνω στὰ γαλάζια βράχια, μὲ τὴ σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας μέχρι τέλους. Πιστοὶ στὸ καθῆκον, στὴν πίστι μας, στὸν Ἐσταυρωμένο· πιστοὶ στὴν ἀγία μας ἀποστολικὴ Ἐκκλησία· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**